

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

HELPEDE HAND

X BIJ HET OVERZIEN van de strijd tegen de kwakzalverij over het jaar 1968 springt aanstonds het klapstuk, de zaak Van de Moosdijk, in het oog. Een zaak met vele, vele facetten. Zeer verheugende facetten. Want hier bond een benadeelde burger op z'n eentje de strijd aan tegen de man, die zich de machtigste kruidenhandelaar waande, een man, die zich in zijn reclame beroemde op zijn zesde zintuig (bij het onbevoegd uitvoeren van de geneeskunst!) en die zich de Raspoetin van Brabant durfde noemen. Zijn omzet maakte het hem mogelijk om, volgens zijn zeggen, per jaar een kwart miljoen aan reclame uit te geven!

In die strijd tegen Van de Moosdijk werd de Hilversummer M. Eerenberg gesteund door het dagblad De Gooien Eemlander. Alle hulde daarvoor. Door de publicaties in de pers kwam de heer Eerenberg in het bezit van omstreeks zestig brieven met klachten over het optreden van de chauffeurs van Van de Moosdijk en over de uitwerking van de kruiden. Een omvangrijk dossier, dat in handen is gesteld van de minister.

Eén facet van deze zaak willen wij op deze plaats nog even belichten. Het blijkt dus mogelijk met wat handige reclame heel wat kopers te vinden voor deze kruiden. Door „harde” verkoopmethoden wist Van de Moosdijk zijn debiet snel uit te breiden. De harde dreun die de uitzending van Willem Duys van 13 december Van de Moosdijk toediende heeft daar, wel een eind aan gemaakt. Laten wij hopen: voor goed een einde.

Maar verontrustend blijft, dat zovelen dan toch maar bereid zijn het maar eens met de kwakzalver te proberen. Anders gezegd: er is nog altijd een grote vraag. En dan zal onherroepelijk het aanbod blijven. Wat heimelijker misschien, minder uitdagend dan dat van de man van Casteren, die nu zijn huis moet laten bewaken tegen boze klanten.

Daarom is het dringend zaak, dat

CONTRIBUTIE 1969

Nogmaals attenderen wij de leden, resp. abonnees er op, dat met ingang van 1 januari 1969 de contributie voor iedereen **f 10.—** bedraagt.

Alleen studerende, zoals studenten, leerlingverpleegsters etc. behoeven slechts f 2.50 per jaar te betalen.

Enkele leden, die de contributie 1969 reeds hebben voldaan, hebben gewoonte getrouw nog f 7.50 overgemaakt. Willen die leden s.v.p. de ontbrekende f 2.50 alsnog gireren? Bij voorbaat hartelijk dank.

Postgiro 32.237
Gemeentegiro K 1672 Amsterdam

De Penningmeester
L. BREST

EEN VUISTSLAG VELDE VAN DE MOOSDIJK

DE ZAAK VAN de Moosdijk ontwikkelt zich zó snel, dat het voor een maandblad als het onze amper mogelijk is de actualiteit te benaderen. Het lijkt ons echter dienstig een overzicht te geven van de gang van zaken, die er toe heeft geleid, dat de Brabantse kruidenhandelaar en „wonderdokter” Willem van de Moosdijk tegen Oudejaar achttien van zijn staf van vier en twintig chauffeurs-kruidenverkopers moest ontslaan, omdat het publiek zijn kruiden niet meer wil.

Lezers van ons Maandblad hebben de zaak Van de Moosdijk geregeld kunnen volgen. „Dure kwakzalver” stond er boven een berichtje dat men op de voorpagina van ons nummer van januari 1967 kon aantreffen. Een Belg had zich bij de politie te Eindhoven beklagd, dat hij 2000 gulden voor een kruidenkuur moest betalen. Daarbij zou hem gezegd zijn: „Als je mijn kruiden niet neemt, ben je binnen twee jaar dood”.

Slager uit Tongeren

SEDERT DIEN IS Willem van de Moosdijk vrij geregeld „in het nieuws” geweest. Hij verhuisde naar het dorp Casteren waar hij een dure bungalow „De Zandhoeve” betrok. Hij organiseerde diensten met volkswagenbus-

jes om zijn klanten uit België te halen. Hij werd aangevallen in een scherp artikel, dat in de bladen van de Persunie verscheen. Daarin werd in het bijzonder het feit gelaakt, dat hij zijn klanten bang maakte door te zeg-

VERVOLG OP BLZ. 2

eens goed wordt onderzocht, wie dat nu toch eigenlijk zijn, die klanten van de kwakzalver; wát hen beweegt bij hem zijn heil te zoeken. En dan, weet men dat alles eenmaal, opent zich de mogelijkheid de bestrijding van de kwakzalverij ook van de andere kant aan te vatten. Namelijk door te zorgen dat de vraag wordt verminderd. Dat zal niet eenvoudig zijn, zowel van

psychologische, als van medische, sociale en religieuze kant zal de zaak moeten worden aangepakt. Maar wanneer wij in staat zijn mensen naar de maan te laten vliegen moet het ook mogelijk zijn om doeltreffend vat te krijgen op degenen, die het slachtoffer worden van op grof winst bejag uit zijnde lieden, en hen de helpende hand te bieden.

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

Van de Moosdijk: klapstuk van de kwakzalverij

VERVOLG VAN BLZ. 1

gen (een slager uit het Belgische Tongeren verhaalde dit) dat zij nog maar kort te leven hadden. Maar de kruiden. . . Als de slager die dronk zou hij beter worden.

Naar aanleiding van dit artikel in de bladen van de Persunie waaruit wij in oktober 1967 een uittreksel hebben gepubliceerd, bedreigde Van de Moosdijk het Haagse blad Het Binnenhof, dat het artikel ook had afgedrukt, met een proces. Men heeft nooit meer iets van hem gehoord en van het proces is niets gekomen.

Een heel wat gunstiger artikel over Van de Moosdijk verscheen in Brabants Dagblad. Ook hierover hebben wij bericht. Wij hebben onze verontwaardiging over een dergelijk onkritisch artikel niet onder stoelen en banken gestoken. Wanneer de pers ergens een maatschappelijke taak heeft, dan is het wel in het beschermen van onwetenden tegen dergelijke methoden als van Willem van de Moosdijk.

Raspoetin van Brabant

VRIJ NEDERLAND GING in de loop van het vorige jaar naar Van de Moosdijk, die nu goed de smaak van de publiciteit te pakken kreeg. Op zekere dag kreeg hij ook bezoek van een verslaggever van een plaatselijk blad, de Kempen te Budel. Dat werd het walgelijk-honingzoet artikel over „De Raspoetin van Brabant”, dat wij in een commentaartje als „hielenlikkerij” brandmerkten.

Van de Moosdijk was, zoals valt te begrijpen met het artikel in De Kempen zeer in zijn sas. In dezelfde opmaak, met dezelfde tekst, met dezelfde foto's van het dure landhuis en van meneer de wonderdokter himself, werd de advertentie aangeboden aan een aantal huis-aan-huisbladen, aan nieuwsbladen, aan dagbladen. Het stemt tot verheugenis dat de zichzelf respecterende huis-aan-huisbladen de advertentie (die helemaal de vorm en het uiterlijk had van een redactioneel artikel!) weigerden, dat nieuwsbladen de advertentie weigerden en dat Van de Moosdijk bij de dagbladen geen voet aan de grond kreeg, eenvoudig al omdat de regelen van het advertentiewezen opname verbieden.

Misleidende advertentie

EEN PAAR HUIS-aan-huis verpreide bladen hebben de advertentie echter wél opgenomen, zoals het Stadsblad van Breda en de Gooi- en Eembode te Hilversum. Ook het Harener Nieuwsblad plaatste de advertentie maar zette er „duidelijkheidshalve” in

hele kleine lettertjes boven I.M., de afkorting voor ingezonden mededeling, oftewel voor een advertentie in de tekst.

Maar die advertentie in de Gooi- en Eembode (wel te onderscheiden van het dagblad De Gooi- en Eemlander) heeft het hem gedaan. Die werd gelezen door een advertentie-adviseur, de 64-jarige heer M. Eerenberg. Zijn vrouw leed aan spit. Hij meende het met een redactioneel artikel te doen te hebben en schreef ijlings naar Casteren. Al heel gauw kwam er een volkswagenbusje aan de deur met een zak kruiden. De prijs zou f 125 bedragen, maar de heer Eerenberg had maar 35 gulden bij de hand en toen werd dat bedrag als betaling aangenomen.

Chauffeurs-verkopers

VAN DE MOOSDIJKS zaken gingen namelijk de laatste tijd zo goed, dat

hij zich een vloot van 22 volkswagenbusjes had aangeschaft en die liet bemannen door chauffeurs-verkopers. Een investering van een half miljoen, pochte de wonderdoener. Een van deze auto's was naar Hilversum gekomen om de heer Eerenberg van kruiden te voorzien en stellig ook anderen, die naar aanleiding van het „artikel” in het huis-aan-huisblad hun noden hadden geschreven aan de Raspoetin van Casteren.

Maar na het gebruik van de „thee”, getrokken van de kruiden van Van de Moosdijk werd mevrouw Eerenberg erger ziek. De heer Eerenberg ging zich beklagen bij de Gooi- en Eembode, maar kreeg er nul op het rekest. Het was een advertentie. Maar dat stond er toch niet bij? In de haast vergeten, verontschuldigde men zich.

VERVOLG OP BLZ. 4

TEREN OP LEED

(Dagboekantier in Het Parool)

OOK IN „AMSTERDAM-Voetbal” staat een advertentie van een hele pagina van kwakzalver W. v. d. Moosdijk. Er staat al meteen een olifant van een leugen in: „Er is geen enkele ziekte of er zijn kruiden voor gewassen”.

Zij helpen namelijk in elk geval wél uitstekend tegen gelddorst, maar bij voorbeeld, niet tegen kanker.

Kritische lezers zal verder de enormiteit opvallen, „dat kruiden geen enkele verdooving bevatten, maar u enkel kunnen genezen” — het oudste verdoovende middel (opium) is afkomstig uit het plantenrijk en schier alle niet-synthetische verdoovende middelen zijn daarvan afgeleid.

„Hebt u wel eens gemerkt dat er onder de dieren veel minder ziekten zijn dan onder de mensen?”

Kolder!

Onder de dieren zien wij minder ziekten, omdat zieke dieren in de natuur meteen te gronde gaan en in onze civilisa-

tie indien zij hopeloos ziek zijn worden gedood. Bovendien eten katachtigen nóóit kruiden, tenzij eens wat groen om te kunnen braken (haarballen als gevolg van het schoonlikken van de huid). Dierenartsen kunnen u dan ook wel anders vertellen.

Zelfs de arme Pasteur, die bepaald géén kruiden zocht tegen de rabies (hondsdolheid), maar er een serum tegen bereidde, wordt van stal gehaald om deze kwakzalver in zijn omzet te steunen.

GELUKKIG ZET „DE Gooi en Eemlander” de strijd tegen deze kwakzalver, wiens bestelauto vorige week in Amersfoort is gesignaleerd, voort. Daar is mevrouw O. te Soest, wier kind een aangeboren incontinentie heeft (het kind heeft geen macht over de sluitspiers van anus en blaas). „Als de beroemde kruidendokter uit Brabant zich dan via een advertentieblaadje aandient, dan wordt ook die strohalm aangegrepen”, aldus het Hilversumse blad.

Vrijdags postte de wanhopige moeder een brief. Dinsdag stond er al een man op de stoep. Kuur voor een jaar. De bekende zak. De bekende f 250. Zonder onderzoek. Zonder iets.

Mevrouw zei, dat ze het geld niet had.

Dan kon zij voor f 35 een kuur voor drie maanden krijgen. . .

Het kind begon meteen na het innemen te braken.

Mevrouw was zo dom zélf de „vies-smakende” kruiden in te nemen:

„Ik kwam onder de pukkels, ik weet niet of het daarvan komt, het moet wel, want ik heb nooit een zweertje of een puistje. Nu zit ik vol.”

Mevrouw zei:

„Je moest op de TV kunnen komen, dan weet het hele land het.”

Ik zou mijn collegae van de TV dringend willen vragen dit verzoek in te willigen: laat men tegen kwakzalverij in het algemeen, en in het bijzonder tegen de weerszinwekkendste vormen daarvan, waarschuwen.

(Twee dagen later kwam de heer Eerenberg bij Willem Duys op de t.v. Red. M.t.d.K.).

KRUIDENDOKTER IS EEN KWAKZALVER

Dagblad Trouw interviewde voorzitter A. P. N. de Groot

„DE ZOGENAAMDE KRUIDEN-wonderdokter W. van de Moosdijk uit Casteren is een kwakzalver, omdat hij kruiden rond stuurt aan mensen, van wie hij niet weet aan welke ziekte zij lijden. Dit is uit het oogpunt van de volksgezondheid een zeer ernstige zaak, omdat op deze manier mensen nalaten op tijd naar een bevoegd medicus te gaan. Soms heeft deze nalatigheid dodelijke gevolgen”.

Dit is het commentaar van de heer A. P. N. de Groot, voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij en oud-geneeskundig inspecteur voor de Volksgezondheid, op het optreden van de heer W. van Moosdijk, die voor de AVRO-tv de gelegenheid kreeg de beschuldigingen te weerleggen, die eerder in het programma „Voor de vuist weg” van Willem Duys aan zijn adres werden gericht. In zijn slotwoord voor de televisie heeft Willem Duys de hoop uitgesproken, dat uit deze zaak alsnog een gerechtelijk onderzoek zal voortvloeien. Dokter De Groot toonde zich evenwel desgevraagd bereid om — zonder in de schoenen van de rechter te willen gaan staan — aan het dagblad Trouw zijn oordeel te geven over de praktijken van de Brabantse kruidendokter Van de Moosdijk en over diens collega's.

Drogreden

OP DE BEWERING van Van de Moosdijk, dat de bevoegde artsen ten onrechte geneeskrachtige kruiden hebben vervangen door chemische middelen, antwoordt dokter De Groot: „Dit is een drogreden. In de medische wetenschap wordt geen enkel nieuw geneesmiddel gebruikt, voordat vaststaat dat het beter — of minstens evengoed — werkt dan het oude middel. In de laboratoria is uitgemaakt welke kruidenbestanddelen een genezende werking hebben. Deze bestanddelen worden uit de kruiden gehaald of op synthetische wijze gemaakt. De voordelen hiervan zijn, dat je precies weet welk bestanddeel je op een gegeven moment gebruikt. Je laat de patiënt geen stoffen slikken, die hij eigenlijk niet nodig heeft en je hebt de concentratie van het geneesmiddel volledig in de hand.

Op zijn gunstigst zou je van een wonder-kruidenpakket kunnen zeggen, dat de kans dat er een werkend middel inzit vrij groot is. Je kunt het vergelijken met een schot hagel op een haas. De kans dat een van de kogeltjes treft zit er altijd wel in. Maar je kunt — om de vergelijking door te trekken — even gemakkelijk naast schieten”.

Ook verwijst de heer De Groot naar een Amerikaans onderzoek van enkele jaren geleden, waarbij een aantal proefpersonen fopgeneesmiddelen in plaats van echte medicamenten werd toegediend. Het bleek, dat 35 procent van de gevallen baat had bij het fopmiddel (het zgn. placebo-effect. red.) In het geneesmiddelenonderzoek wordt bij proefnemingen rekening gehouden met dit verschijnsel.

„Hierbij spelen psychische invloeden een rol,” zegt dokter De Groot. „Denk maar aan de mensen, die op de stoep bij de tandarts ineens geen kiespijn meer hebben. Maar dat wil niet zeggen, dat de betreffende kies niet langer meer ontstoken zou zijn. Dat veel patiënten van een wonderdokter baat bij zijn behandeling vinden, is een subjectief gegeven. Wanneer er bij een kantonrechter een „onbevoegde” wordt veroordeeld, draven er altijd wel een paar patiënten op die beweren, dat zij door de verdachte zijn genezen.”

Bent u niet bang dat het publiek de kruiden-wonderdokter met de homopaat verwacht?, vraagt de verslaggever van Trouw. „Wij vinden ook de homeopathie niet altijd een wetenschappelijk verantwoorde methode. Er kunnen slechts enkele klassieke gevallen homeopathisch worden behandeld. In een homeopothisch ziekenhuis bij voorbeeld worden slechts enkele gevallen werkelijk homeopathisch behandeld. Een dergelijk ziekenhuis zou eigenlijk de naam homeopathisch niet mogen voeren.”

Labiele mensen

VOLGENS DR. DE Groot bezoeken vooral psychisch labiele mensen met een magische inslag zogenaamde wonderdokters. Deze onbevoegde genezers doen onophoudelijk een beroep op de naïviteit van het publiek. De groep, die de Vereniging tegen de Kwakzalverij voor de grootste problemen stelt, zijn overigens niet de kruiden-wonderdokters, maar de mag-

WAT ER IN ZIT

VOLGENS HET ALGEMEEN Dagblad, dat wist te vermelden dat Van de Moosdijk in het laboratorium van zijn leverancier, de firma M. de Nijs te Lunteren, de inhoud van zijn kruidenpakket heeft laten onderzoeken bevat het pakket:

Folia Betulae (berkenblad), Folia Uvae ursi (berendruifblad), Cortex quercus (bast van quercus robur, d.i. jonge takken die in het voorjaar zijn geplukt, eikenlooistof en galluszuur), Radix Lavistici (lavaswortel), Herba Equiseti (paardestaartvarens), Folia Urticae (brandnetel), Lignum Santhali (gemalen sandelhout), Flores Rhocados (gedroogde bladeren van een klaproos), Radix Liquiritiae (zoethout), Folia Rosmarini (rozemarijn), Herba Millefolii (duizendblad), Folia Salviae (salieblad), Herba Hyperici (hertshooi), Urcumac Javanicae (Javaanse geelwortel), Fructus Foeniculi (venkelvruchten), Radix Helenii (alantswortel), Folia chamomillae (camille), Folia Juglandis (notenbladeren), Flores cinnae (wormkruid).

Verscheidene van deze kruiden zijn algemeen bekend en worden in de keuken gebruikt.

netiseurs en de paranormalegenezers. „Kruiden kun je op een gegeven moment in een gerechtelijk laboratorium laten onderzoeken, maar de lieden die zich op bepaalde „gaven” beroepen zijn vaak moeilijk te grijpen,” zegt dr. De Groot. „Ten nadele van de volksgezondheid! Ik heb in mijn praktijk gevallen meegemaakt van mensen, die leden aan een tumor of aan een kankergezwell. Zij lieten op gezag van een wonderdokter de tijd, dat er nog operatief kon worden ingegrepen, voorbijgaan. Dit soort gevallen heeft maar al te vaak een dodelijke afloop.

Wat ons in deze zaak weer frappeert, is, dat de zaak reacties te weeg bracht, toen bekend werd dat Van de Moosdijk zijn wonderpakketten voor f 125,— verkoopt.

In werkelijkheid zijn die pakketten, die hopelijk nog op inhoud en samenstelling worden onderzocht misschien vijf gulden waard. Dat er op deze manier AOW'ers worden „uitgekleed” gaat ons ook aan het hart, maar voor onze vereniging staat toch het belang van de volksgezondheid op de eerste plaats. Vast staat dat de volksgezondheid door dit soort praktijken ernstig in gevaar wordt gebracht. Een betere begeleiding op de t.v. was daarom op zijn plaats geweest,” aldus dokter De Groot.

Van de Moosdijk: de avond van de beeldbuis

VERVOLG VAN BLZ. 2

Het siert de heer Eerenberg dat hij het er niet bij liet zitten en zijn actie voortzette. Een verslaggever van het dagblad De Gooi- en Eemlander de heer Kees van Nieuwenhuizen interviewde hem. Het artikel werd niet alleen in het Hilversumse dagblad geplaatst, maar werd doorgegeven op het net van de bij de Grote Provinciale Dagbladpers aangesloten bladen. En kwam het ook te staan in het Nieuwsblad van het Noorden.

M. Eerenberg vecht door

VAN DAT OGENBLIK stroomden de brieven binnen bij de heer Eerenberg. Zo bleek hem, dat de chauffeurs van Van de Moosdijk het hele land afroonden, op zoek naar zieken. De inhoud van de brieven was zó verontrustend, dat de heer Eerenberg zich nu richtte tot de minister. Ondertussen had hij, vinnige vechtersbaas als hij was, ook al een telegram gezonden naar de „wonderdokter” te Casteren met alleen maar het woord „oplichter” er op in de hoop, dat Van de Moosdijk een aanklacht zou indienen. Dat gebeurde niet. Of heeft hij soms het telegram niet ontvangen, zoals later nog een keer het geval was?!

Eén verweer kwam er van de zich in zwijgen hullende, alle brieven beantwoord latende heer Van de Moosdijk. In het huis-aan-huis verspreide blad de Gooi- en Eembode noemde hij de heer Eerenberg een „psychopathisch” geval. Kip-ik-heb-je, dacht de heer Eerenberg en hij diende prompt bij de officier van justitie te 's-Hertogenbosch een aanklacht wegens belediging in.

Niet alleen tot de minister richtte de heer Eerenberg zich in zijn niet-aflattende strijd tegen de praktijken van de Casterense kruidenman. Hij richtte zich ook tot de omroepverenigingen. Een hapte er toe: Willem Duys nodigde de heer Eerenberg uit om in het programma Voor de Vuist weg eens alles te vertellen, wat de Hilversummer op het hart had.

☆

Op de beeldbuis

HET WERD DOOR zijn geladenheid een onvergetelijke uitzending op die vrijdagavond 13 december 1968. De heer Van de Moosdijk was er niet om van antwoord te dienen. Naderhand bleek dat door een misverstand het telegram met de uitnodiging hem niet had bereikt. Een paar uur tevoren eerst had hij contact gehad met de

televisie-presentator van de Avro. Maar wel waren er twee chauffeurs, die hun ervaringen in dienst van de kruidenhandel te Casteren vertelden.

„Ik ben er op een rare manier ingevlogen”, zo begon de heer Eerenberg zijn relaas. „Wat mensen mensen aan kunnen doen... Ik kon niet zien, dat het een advertentie was”.

Duys: De wonderdokter van Casteren...

De heer Eerenberg gaf toe dat hij „stom” was geweest om er op in te gaan. Hij had een brief geschreven waarin hij zei: U heeft zo'n mooie recensie — maar antwoord op de brief kreeg hij niet. Wel kwam er een auto aan de deur: het bleek dat de chauffeur al zestig adressen had.

Van likdoorns tot hersenen

VOOR 35 GULDEN werd de heer Eerenberg eigenaar van een zak met kruiden — soepgroenten, noemde de heer Duys ze later — die volgens de chauffeur van Van de Moosdijk voor alles hielp, van likdoorns tot hersenen.

De heer Eerenberg vertelde dat hem gebleken was dat Van de Moosdijk 22 volkswagenbusjes door Nederland liet rijden, gevuld met kruiden en dat er mensen waren die 250 gulden betaalden voor een z.g. goudkuur. Eindelijk had ook de minister gereageerd op de klachten over dit alles van de heer Eerenberg. Diens dossier met brieven was nu in handen van minister Roolvink voor onderzoek.

„Het stinkt nog veel harder dan ik dacht”, aldus de heer Eerenberg, terugkomend op de verkoopmethoden.

Een chauffeur vertelde in de uitzending dat hij in dienst getreden was voor het bezorgen van kruiden voor 175 gulden per week netto, onkostenvergoeding en vijf gulden voor elk overuur. Het bleek al weldra dat hij als een soort dokter moest optreden en een man, die hij bezocht, had zijn rug ontbloot. „Ik heb hier een goede kruidenkuur”, had de chauffeur gewaagd. Die mededeelde dat er speciale AB-kruiden waren voor astma- en bronchitispatiënten. „Ik moest proberen een zak kruiden voor f 125 te verkopen”.

Op zoek naar zieken

DE TWEDE WEEK werd de man er op uit gestuurd om zonder verkooporders kruiden aan de man te brengen.

— Hoe kom ik aan zieke mensen, had hij gevraagd.

— Ga maar naar de pastoor en de dominee om te vragen, was hem geantwoord.

„Ik ben daar haartje belazerd”, had de chauffeur gedacht. „Ik wist wel waar haasjes geschoten werden”.

Hij reed naar Leiden en Gouda op zoek naar mensen met kwaaltjes. Maar hij vond het een hopeloze situatie. „Ik kon het die mensen niet aandoen”. Ik heb er een paar weken mee aangetobd. De eerste week had

VERVOLG OP BLZ. 5

't Ging om de omzet - zonder pardon

EEN VOORMALIGE CHAUFFEUR van Van de Moosdijk, de heer Th. Theelen deelde in een ingezonden stukje in het Eindhovens Dagblad zijn ervaringen mede. Wij laten een en ander hieronder volgen:

Ook ik werd aangenomen als bezorger tegen een netto-loon van f 175,— per week plus onkostenvergoeding. Na de eerste dag bleek al dat men werd weggestuurd om zieken op te sporen via informatie bij winkeliers e.d. wanneer men dan enkele adressen te pakken had gekregen begon de ellende pas goed. Je moest — wilde men althans verkopen en het ging daar alleen om de grote omzet zonder enig pardon — de patiënt, ongeacht zijn ziekte laten geloven dat hij van die kruiden beter zou worden. Dit kostte hem f 125,— als het persé niet anders ging kon het ook voor f 35,—.

Kunt U zich voorstellen wat het betekent, om bij mensen die al jarenlang sukkelen met een kwaal, die zich vastklampen aan iedere strohalm die ze kunnen grijpen om daar dikwijls hun laatste cent uit de zak te kloppen?

Ik ben nu een saboteur volgens de heer Van de Moosdijk; een ander is psychopaat, maar wat is hij zelf eigenlijk? Iemand die zich verrijkt aan de ellende van anderen, daarbij een optocht door de stad organiseert wat men zou kunnen betitelen met de „Kermis der ellende”.

Ook ik ben ontslagen omdat ik het niet kon opbrengen. Ik hoef me daar niet voor te schamen. Ik kan er alleen trots op zijn. Bij de bedrijfsvereniging kom ik niet in aanmerking voor uitkering omdat dit alleen je eigen schuld is.

Hij noemt zich de Raspoetin van Brabant, maar ook Raspoetin, had de bijnaam van de Heilige Duivel.

Van de Moosdijk

VERVOLG VAN BLZ. 4

hij voor 1300 à 1400 gulden verkocht, maar toen hij terugkeerde naar Hilversum en zijn auto neerzette toonde het publiek zich vijandig. Overal kreeg hij nul op het rekest. „Maak dat je wegkomt, vuile oplichter” hoorde hij zich in Hilversum toevoegen.

Vrijdagmiddag had de chauffeur met 22 wagens van Van de Moosdijk show gereden door Eindhoven en kreeg hij koffie met een speculaaspop.

Willem Duys: Kruidkoek?

Chauffeur: Ja, kruidkoek. De maandag daarop had hij ontslag gekregen omdat hij niet geschikt was als verkoper.

Buitengewoon ernstig

DE TWEEDE CHAUFFEUR die in het programma van Willem Duys voor het voetlicht trad was ontslagen om dezelfde reden. „Maar ik ben aangenaam als chauffeur-bezorger”.

„Hier is een buitengewoon ernstig geval aan de kaak gesteld”, besloot Willem Duys. Ik zal 't zaakje laten onderzoeken in Wageningen”.

★

Het effect van de uitzending was niet mis. Nog diezelfde avond vroeg Van de Moosdijk, die kennelijk telefoontjes had ontvangen, die er niet om logen, om bescherming door de rijkspolitie. De ochtend daarop reden de 22 bestelauto's met hun grauwe zakken met kruiden niet uit.

In de volgende dagen stond Van de Moosdijk verschillende interviews toe, waarin hij nu eens verklaarde, dat de uitzending hem twee miljoen winst zou opleveren, dan weer beweerde hoe goed zijn kruiden van geheime samenstelling wel voor de mensheid waren. „Honderdduizenden” zouden er baat bij hebben gevonden. Onder zijn klanten zouden 42 artsen zijn. Etcetera, etcetera.

Het telegram waarin Van de Moosdijk werd uitgenodigd om in Voor de vuist weg te verschijnen bleek inderdaad door een misverstand nooit in Casteren te zijn gearriveerd. De Avro heeft het droit de réponse van de kruidenhandelaar erkend en hem de gelegenheid gegeven om voor de microfoon zijn zaak te verdedigen.

Verwarde alleenspraak

HET WAS NU een totaal andere Willem J. A. van de Moosdijk, dan de man die de slager uit Tongeren verzekerd had dat hij nog maar kort

Aardige bekentenis

(S. in De Gecombineerde en de Nieuwe Tielse Courant)

VORIGE WEEK HEBBEN in de „Vuist” van Willem Duys drie mannen een aanval gelanceerd op de Brabantse „kruidenspecialist” W. van de Moosdijk. Deze kruidendokter beweert in staat te zijn uit de ogen van zijn klanten of van hun portret af te lezen wat hun kwalen zijn. Tien jaar geleden ontdekte Van de Moosdijk — zo verklaarde hij tegenover een dagblad — zijn gave. Willem van de Moosdijk werd miljonair en verkoopt thans zijn kruiden door geheel Nederland.

De man werd in de „Vuist” nogal stevig aangevallen en heeft „eerherstel” geëist en dinsdagavond gekregen.

De vraag is nu wanneer de justitie deze zaak gaat onderzoeken. Het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst is nog steeds een verboden zaak. Van de Moosdijk zegt zelf „Ik hoef mijn zesde zintuig niet meer in werking te stellen om te bepalen waar de kwaal zit. Het middel tegen elke kwaal zit in dat pakket, dat is samengesteld door de beste kruidenmenger, die ik ken. Als je een haas wilt schieten, raak je hem zelden met een kogel, maar in de meeste gevallen wel met een lading hagel. Daarom

dat pakket voor alle kwalen.”

Ons dunkt, dat in deze verklaring een aardige bekentenis schuil gaat. De justitie behoeft dus al heel weinig moeite te doen om een einde te maken aan de praktijken van een man, die in tien jaar tijd „dank zij zijn zesde zintuig” miljonair werd.

Onze knapste medici, mannen die hun leven lang in de weer blijven om hun kennis te verdiepen moeten het met heel wat minder doen. Om maar niet te spreken van onze huisdokter. Die staan dag en nacht voor ons gereed voor heel wat minder. Maar ja, dat zij vaak bij nacht en ontij op pad moeten is natuurlijk hun eigen schuld. Moeten ze ook maar leren om van een foto onze kwalen af te lezen.

*

Meneer Van de Moosdijk had overigens veel beter gedaan als hij het bij een papieren protest tegen de Vuist-aanval had gelaten. Wat hij dinsdagavond voor de televisie ten beste gaf was dermate onthullend, dat het onbegrijpelijk is, dat reeds niet veel eerder aan zijn „praktijk” een einde is gemaakt. Hij zei immers heel duidelijk dat zijn zaak gevaar loopt af te knap-

pen. „Elke zakenman zal mij begrijpen” zei de kruidenspecialist. Hij vergat, dat het genezen van zieken geen „zaak” is of mag zijn. Hij zei ook, dat de samenstelling van zijn kruiden alleen hem bekend is. Ook op deze manier liet dhr. Van de Moosdijk nog eens zien niets te begrijpen van geneeskunde. Elke arts, die meent — na langdurige proeven en diepgaande studie — iets te hebben ontdekt, dat de mensheid kan helpen, haast zich zijn ontdekking door te geven aan zijn collega's. Waar zouden wij met onze tbc-bestrijding zijn als Pasteur zijn ontdekking voor zichzelf alleen had gereserveerd?

**

Al onze knappe koppen leggen de resultaten van hun onderzoekingen neer in een proefschrift. Deze proefschriften zijn in elke universiteitsbibliotheek vrij ter inzage. Dhr. Van de Moosdijk houdt evenwel de samenstelling van zijn kruidentuyn geheim. Waarom? Om er beter van te worden. Om zich te verrijken ten koste van de zieken. En als zo'n man dan op de (zakelijke) vingers wordt getikt gaat hij voor de tv nog vloeken ook.

't Is me het doktertje wel.

te leven had. In een zeer verwarde alleenspraak waarbij Van de Moosdijk zijn emoties nog in een dikke vloek ontladde ook, probeerde de kruidendokter het akkoord aan te slaan van de brave ondernemende zakenman, die nu door de televisie-uitzending werd „afgeknapt”. Als Duys de kruiden maar had onderzocht — dan zou hij bemerkt hebben dat het de beste kruiden ter wereld waren. „Ik betrek ze uit de beste kruidentuinen”. En om de reclame nog verder te onderstrepen: „Ik ben er van overtuigd, dat het een geweldig goed medicijn is.(. .) ledere zakenman probeert een goei-artikel te brengen”.

De verdediging van Van de Moosdijk gaf de televisie-recensenten de volgende dag genoeg stof tot overpeinzingen. Sommigen meenden dat Van de Moosdijk toch wel de toon had getroffen, die het naïeve deel van zijn klanten zou verzoenen met zijn kruidenhandel. Men zou er aan toe kunnen voegen, dat Van de Moosdijk zoals hij op het televisiescherm verscheen, ook kon speculeren op de gevoelens voor de „underdog”. Hij maakte immers de indruk van een geslagen man, die pleitte om zijn chauffeurs met kopjes koffie te ontvangen. Welaan — toen zij de volgende dag

SLOT OP BLZ. 6

Van de Moosdijk: het spel is uit

uitreden bleken de chauffeurs met kopjes koffie te worden ontvangen. Maar kruiden werden er niet, of nauwelijks verkocht.

Pleiter Mr. Zieleman

TEGEN KERST WERD het stil om de „wonderdokter” van Casteren, maar voor het oude jaar ten einde gleeed, had hij achttien van de 24 chauffeurs moeten ontslaan. Een Haags advocaat, mr. K. W. Zieleman kondigde aan dat hij „rechtsmaatregelen” tegen Willem Duys zou nemen namens zijn cliënt, de heer W. van de Moosdijk. Mr. Zieleman had de kruidenhandelaar gratis zijn bijstand aangeboden omdat hij de uitzending „in hoge mate onbehoorlijk” vond. Mr. Zieleman heeft overigens verzekerd volledig vertrouwen te stellen in orthodoxe geneeskunde.

Intussen is het Nederlandse volk terdege op de hoogte gebracht dankzij de heer Eerenberg, dankzij het dagblad de Gooi- en Eemlander, dankzij de heer Duys en de Avro van de voor de volksgezondheid zo gevaarlijke verkoopmethoden van de Casterense wonderdokter, waarbij het alleen maar te betreuren is, dat het aspect van het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst in de uitzending niet voldoende tot zijn recht is gekomen.

Overigens: Onderwijl heeft de heer Koekoek aan de minister vragen gesteld over de manier van handelen van Van de Moosdijk.

En de vestigingswet?

EN ER ZOULDEN plannen zijn om het bedrijf van de heer Van de Moosdijk te sluiten op grond van de vestigingswet. Op 20 januari komt in hoger beroep de zaak voor, die enkele maanden geleden voor het kantongerecht te Eindhoven diende en waar Van de Moosdijk veroordeeld werd tot twee maal 10.000 gulden boete wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunst.

Van de Moosdijk gaf in de motivering van het ontslag van de 18 chauffeurs ook toe, dat ze geen kruiden meer konden verkopen. In de hotels, waar ze overnachtten was plotseling geen plaats meer voor hen, ze hadden moeite om voor hun bestelwagens, waarop met grote letters het kruidenhuis te Casteren staat vermeld, benzine te krijgen. Van de Moosdijk bevoerde zelfs, dat in Zeeland op een van zijn auto's zou zijn geschoten. Maar, in een interview erkende hij, „enige overdrijving” in een verkoop-

gesprek alleszins geoorloofd te achten. „Ik vind het vanzelfsprekend, dat je als verkoper meer belooft dan je geven kunt. Dat gebeurt toch overall. De president van Amerika belooft, als hij gekozen moet worden, ook van alles en daar komt dan later soms ook geen flikker van terecht”, aldus Van de Moosdijk tegenover Klaas Grafdijk van het Vrije Volk, dat zich een tik-keltje kritisch toonde tegenover Willem Duys. (Avro)

Dat schieten zullen we dus ook maar rekenen tot de verkoopargumenten tot anderszins bewezen is.

Maar hoe zou de slager van Tongeren er over gedacht hebben, toen de heer Van de Moosdijk, de wonderdokter van Casteren, hem bij wijze van „verkoopsargument” voor hield, dat hij niet zo lang meer had om te leven? . . . Inmiddels is Van de Moosdijk overspannen en is er in den Bosch tweemaal drie weken hechtenis tegen hem geëist.

IK ZAL ZE VERPLETTEREN

TEGENOVER EEN VERSLAGGEVER van de Nieuwe Limburger tapte Willem van de Moosdijk uit een ander vaatje, dan die avond, toen men hem zijn alleenspraak voor de beeldbuis zag houden.

„Ik zal ze verpletteren. Van die Eerenberg in Hilversum kan ik u de vreselijkste dingen vertellen. En als u probeert mij kapot te schrijven, dan klaag ik u aan”. Dat was de gespierde taal, die de Brabantse Raspoetin, Willem van de Moosdijk uit Casteren, alom bekend als de kruidendokter, tegen een verslaggever van de Nieuwe Limburger gebruikte toen men hem vroeg wat hij over het tv-programma van Willem Duys dacht. De Nieuwe Limburger had in september 1967 al eens een zeer kritisch artikel over Willem van de Moosdijk gepubliceerd, dat door de andere bladen van de Persunie, waaronder Het Binnenhof, werd overgenomen.

Ook in Leeuwarden!

DE DAG VOOR Kerstmis werd een bestelauto van Kruidenhuis Holland van Van de Moosdijk in Leeuwarden signaleerd. Op 24 december berichtte het Friesch Dagblad: Kruidendokter W. van de Moosdijk heeft vandaag in Leeuwarden geprobeerd zijn producten aan de man te brengen, wat hem lang niet op alle plaatsen gelukte.

Ik ga er mee door

„IK GA ER mee door tot er aan die waardeloze kruidenhandel een einde komt” — M. Eerenberg (Vrij Nederland).

„Die man wil mijn zaak overhoop zetten. Hij laadt de mensen tegen mij op. Hij is verschrikkelijk afgunstig want die ziet mijn wagenpark maar groeien en daar kan hij niet tegen — M. van de Moosdijk, (Vrij Nederland).

Zeven minuten lang kon Van de Moosdijk zijn „beste kruiden van Europa aanprijzen. De Ster rekent daar 320 gulden per seconde voor. Het betekent dat de heer Van de Moosdijk gisteravond voor 134.000 gulden reclame heeft kunnen maken. (Alg. Handelsblad).

Het was een geweldige show (Van de Moosdijk op de tv) . . . Dat gehakkel, die verontwaardiging, de enorme emotionele uithaal aan het einde, culminerend in een dampende vloek, zijn het kenmerk van het ware. En ik durf te wedden, dat zijn afnemers volledig onder de indruk zijn gekomen van de geneeskracht van zijn kruiden. Nu zitten er vloeken, kreten en lachwekkend gehakkel in, nu pas is het spul door de medicijnman uit Casteren met de magische formules geladen (P. Berger, Het Vaderland).

Drink u gezond en maak mij rijk, denken de natuurgenezers, maar dat zetten ze nooit in hun advertenties (De Waarheid).

Tegen iedere genezene zet ik 500 kreukelaars — M. Eerenberg (Noord-hollands Dagblad).

Het was een heerlijke gedachte, dat ik één avond in mijn leven de zwaarst bewaakte man van Nederland was — W. van de Moosdijk (Algemeen Dagblad).

„Dat (telegram) moet met voorbedachten rade zijn tegengehouden. Door hoge autoriteiten (. . .) Een of ander ministerie, politie-autoriteit of PTT, die onder een hoedje spelen met de farmaceutische industrie, moet er tussen gekomen zijn” — W. van de Moosdijk, (De Nieuwe Limburger).

„Laat uw geweten spreken voordat u wat gaat schrijven. Als u mij morgen afkraakt zult u voor u zelf een kuil graven” — W. van de Moosdijk tegen verslaggever van De Nieuwe Limburger.

„Ik ben in Nederland door het slijk gehaald. Opnieuw is het gezonde bedrijf van een jonge zakenman kapot gemaakt” — W. van de Moosdijk in zijn televisie-verdediging

Beatrice G.: een leven van bedrog en oplichting

OOK BIJ DE behandeling in hoger beroep voor het gerechtshof te Amsterdam tegen een in mei van dit jaar gewezen vonnis door de rechtbank in de hoofdstad (waarbij zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, waarvan vijf voorwaardelijk) bleef de 45-jarige Beatrice Grimm uit Horst (Limburg) volhouden dat ze volkomen terecht gebruik had gemaakt van een geldige medische bul. Ondanks de vragen van de president van het hof, mr. R. P. Cleveringa, hoe het dan wel mogelijk was, dat de decaan van de medische faculteit van de Praagse Karel-Universiteit in een schrijven aan de justitie ontkende, dat ze ooit examens had gedaan. Ondanks de vonnissen wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde, zowel in Duitsland als in Roermond. Waarbij zij beide malen in hoger beroep was gegaan en in beide gevallen bevestiging van de vonnissen van de lagere rechters was gevolgd.

Trouwens het bleek, dat Beatrice G. cassatie heeft aangevraagd in deze twee gevallen.

De president van het hof vond het „maar een vreemd geval met U” zoals hij zei. Om direct daarop te vragen: „Geloof U zelf nog altijd, dat het papier echt is?”. Hij noemde het leven van de verdachte, die bevestigend antwoordde op die vraag „een aaneenschakeling van bedrog en oplichting”.

„Wat er ook zeker is, ze heeft geen enkele officiële bul uit Praag. Bovendien bevindt ze zich weer op een gevaarlijke weg door het toepassen van modderbaden in haar instituut, waarbij het lijkt of ze zich weer niet aan de daarvoor bestaande regels houdt. Dit zijn delicten waarmee ze zich al vele jaren, ik meen 20 jaar, bezig houdt” zo meende advocaat-generaal mr. J. H. Kemper.

Valse doktersbul

MR. KEMPER VROEG vernietiging van het vonnis van de rechtbank op juridische gronden en kwam tot een eis conform het vonnis van de rechtbank; zes maanden gevangenisstraf, waarvan vijf voorwaardelijk wegens het gebruik maken van een fotocopy van een valse bul bij sollicitaties naar de functie van co-arts of assistent-arts bij een aantal Nederlandse ziekenhuizen en bij het verkrijgen van vrijstel-

ling van het doctoraal examen in de medicijnen aan de universiteit van Leiden.

Ook de toegevoegde raadsman, mr. R. L. Heukels vond het maar een vreemde bul. De Amsterdamse jurist was aan de verdachte op haar verzoek toegevoegd, omdat zijn confrères die haar bij eerdere zaken verdedigden, zich allen terugtrokken. Uiteraard niet om de soorten beschuldigingen, die Beatrice ten laste werden gelegd, maar om het simpele feit, dat

RAADSELEN RONDON EEN PRAAGSE BUL

de vrouw hen nog bedragen van in totaal bijna f 700 aan honoraria schuldig is. Beide juristen hebben dan ook, aldus vertelde de vrouw belangrijke papieren achtergehouden, waaruit haar onschuld zou kunnen blijken. Onder andere beweerde ze dat een van hen een exemplaar van haar proefschrift bezit. Het proefschrift, dat bij de rechtbankzitting ook al ter sprake kwam; maar waarvan ze toen zei het bij een reeks achtereenvolgende verhuizingen kwijtgeraakt te zijn.

Bezetenheid

MR. HEUKELS VOERDE in zijn pleidooi aan dat de vrouw er bezeten van is zelf arts te worden, zoals haar vader was. Ze heeft zelfs bij het Roode Kruis gewerkt en elf semesters als toehoorder, later als studente colleges gevolgd. Hij uitte twijfel over de brief van de decaan uit Praag. „Zouden zulke rare bullen dan toch bestaan?” En kritiseerde de afdeling wetenschappelijk onderzoek van het

ZONDER HORMONEN

EEN REGELMATIG IN dagbladen geadverteerd preparaat ter verhoging of vermindering van de buste „zonder hormonen” trok de aandacht van de Consumentenbond. Vooral omdat eventueel effect alleen van preparaten met hormonen te verwachten is.

Aan het verbod van het verwerken van hormonen in hetgeen direct aan het publiek wordt geleverd, bleken de aanbieders zich wel te hebben gehouden. De ampullen bevatten... Arabische gom. Zowel die ter verhoging, als die ter vermindering! Het merkwaardige resultaat van dit onderzoek staat in het januari-nummer van de Consumentengids.

ministerie van Onderwijs (evenals trouwens de Leidse senaat en de medische faculteit) die in 1962 de „bul” toch maar accepteerden. En het document aanvankelijk voldoende achtte voor de vrijstelling van medische examens. Zoals bekend werd twee jaar later de vrijstelling weer ongedaan gemaakt.

Tenslotte opperde hij de mogelijkheid dat de vrouw inderdaad goede papieren heeft behaald achter het IJzeren Gordijn, maar dat deze worden vastgehouden om haar eventueel te gebruiken als „brievenbus” in spionagepraktijken.

„Die lui zijn tot alles in staat” zo meende hij, erop wijzend dat de pseudobul het jaartal 1962 droeg. „Toen was er nog geen enkel begin gemaakt met de liberalisatie”.

Het gerechtshof wees tenslotte op 20 december het volgende arrest; Beatrice G. werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, waarvan twee voorwaardelijk.

L. J.

IK BEN ARTS, ZEI DE OPLICHTER

RECHERCHEURS VAN DE zedenpolitie hebben de 35-jarige inkoper L. M. O., zonder vaste woon- of verblijfplaats, aangehouden. Hij heeft zich lezen wij in het Rotterdams Nieuwsblad aan enkele verpleegsters in Rotterdam, met wie hij intieme relaties had aangeknoopt, voorgedaan als arts. Hij zei, dat hij werkte in de kraamkliniek van een Rotterdams ziekenhuis. Toen de vader van een van de meisjes, die hij een huwelijk had voorgesteld, argwaan kreeg, en bovendien bleek dat hij op het opge-

geven woonadres en ziekenhuis niet bekend was, werd de politie er in gemeed. Gebleken is, dat hij zich ook elders in het land als arts heeft voorgedaan en tal van mensen heeft bewogen tot afgifte van geld en goederen. Hij logeerde onder verschillende Chinese namen vaak in pensions, waar hij dan zonder betaling vertrok. Ook onder geestelijken zocht hij zijn slachtoffers.

De meisjes, met wie hij kennis had gemaakt wist hij te bewegen dure uitgaansavonden te bekostigen.

NAAM FYSIOTHERAPEUT WERD WEER EENS MISBRUIKT

VAN HET WOORD fysiotherapeut wordt nogal eens misbruik gemaakt. Zo maakten wij in ons oktobernummer melding van een interview van de Arnhemse voetbalverzorger J. van den Heuvel, die zich ook fysiotherapeut noemde. En zich op de borst sloeg over allerlei prestaties die niet ver van kwakzalverij vandaan bleven. Wij vrezden overigens met groten vreeze, dat de heer Van den Heuvel vol enthousiasme de verslaggever een „rijk verhaal” heeft opgeschoteld, zonder zelf te beseffen, wat de indruk er van zou zijn, wanneer het eenmaal zwart op wit in de krant stond. Die indruk was niet best. Maar en daar gaat het nu om — fysiotherapeut mocht de heer Van den Heuvel zich niet noemen.

En vandaar dat wij met instemming een en ander in dit Maandblad aanhalen uit een brief van de heer F. Veldman te Nijmegen. De heer Veldman is voorzitter van de kring Arnhem van de commissie ledenbelangen van het Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie.

„Het moge U voldoende bekend zijn, dat het Nederlandse Genootschap voor Fysiotherapie in de voor haar leden geldende beroepsethiek en de wijze van beroepsuitoefening stringent waakt tegen elke vorm van kwakzalverij binnen de fysiotherapie en dat bovendien in de wettelijke voorschriften van het beroep, laatstelijk omschreven in het „Fysiotherapeuten besluit” van januari 1965, de regeling van bevoegdheid en beroepsuitoefening uitgebreid staat omschreven. Tegen

deze achtergrond stelt het Genootschap zich op achter elk streven dat op objectieve en adaequate wijze vormen van kwakzalverij bestrijdt en kan zich op deze gronden ook met de intentie van Uw vereniging verenigen”.

„De beroepsethiek van de fysiotherapeut verbiedt — analoog aan de arts — journalistieke interviews en publicaties als de onderhavige over de heer van den Heuvel, alsmede de praktijk-uitoefening zoals door betreffende Heer geponeerd als door hem verricht”

„De heer van den Heuvel is noch bevoegd fysiotherapeut, noch lid van het Nederlandse Genootschap voor Fysiotherapie.”

„Wij betreuren zulke onjuiste publicaties, onze beroepsuitoefening betreffende” Aldus de brief van de heer Veldman.

ZES VAN DE TWINTIG

WAT MOOI IS ook mooi houden, dat is de eis die aan haarlak wordt gesteld. De Consumentenbond ging na in hoeverre 20 haarlakken daaraan voldeden. Waarbij er ook op werd gelet hoe soepel het haar bleef en of het in vochtige omgeving niet kleverig werd.

Makkelijk te verwijderen, zoals de reclame vaak beweert, bleek geen enkele lak. Maar bij de lakken die het verder goed deden, werd dit niet als een bezwaar ondervonden. Dit gold overigens niet meer dan zes lakken uit de onderzochte reeks van twintig.

Gebedsgenezers Maasbach kocht groot pand

MET DE GEBEDSGENEZERIJ gaat het goed. De Amerikaanse gebedsgenezers en evangelist Osborn, die tien jaar geleden nogal wat roering in kerkelijk Nederland veroorzaakte door zijn openlucht-bijeenkomsten, kwam eind december naar Den Haag.

How's business? zal hij Johan of John Maasbach gevraagd hebben.

Fine, wonderful, kan Maasbach geantwoord hebben. Want Osborn kwam het nieuwe gebouw openen, dat de Volle Evangeliebeweging van Maasbach aan de Apeldoornselaan in Den Haag in gebruik heeft genomen. Een gebouw van vier verdiepingen, waarin eens het kledingmagazijn Lijnkamp was gevestigd. Maasbach kocht het gebouw van Caransa. De prijs zou vele honderdduizenden guldens belopen. Maasbach kocht een paar jaar geleden een voormalige bioscoop, Capitol, maar dat heeft hij nu verlaten. Hij rekent voor de financiering van de nieuwe aankoop mede op de steun van zijn vele sympathisanten in den lande.

Plan voor homoeopatisch centrum

BIJ DE VERENIGING tot Bevordering der Homoeopathie in Nederland bestaan plannen voor een homoeopatisch centrum. Het geldt er voor hoopt men te kunnen krijgen uit een al enige jaren geleden opgericht fonds. Voldoende geld is er echter bij lange na niet. Men wil het centrum in Utrecht stichten. Er zou een polikliniek bijkomen, waar artsen zouden kunnen worden opgeleid in de geneeswijze van de homoeopathie. Aan het centrum zou ook een bibliotheek worden verbonden.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnaerends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Bulters, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging Incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonneés: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 8

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.